

ZaMi 2 mei 2026

Een dag om snel, heel snel te vergeten!

Zaterdag 2 mei mocht het derde team van Vlaardingen aantreden voor de tweede wedstrijd in de ZaMi-competitie. Teamcaptain Maarten Hoogendoorn zat helaas nog steeds in de lappenmand, maar gelukkig stond onze vaste invalster Gré Baas alweer paraat om hem te vervangen.

De reis naar Gouda verliep voorspoedig tot we er bijna waren. Het dijkje, een kudde wandelaars en een strategisch geparkeerde bus maakten duidelijk dat zelfs vóór de eerste worp al hindernissen genomen moesten worden. Eenmaal aangekomen bij de club was het dus eerst tijd voor thee en koffie (hard nodig) en het opzoeken van de tegenstanders die uiteraard het thuisvoordeel hadden.

De eerste ronde

Zoals zo vaak beet Bert het spits af met zijn tête à tête. Helaas bleek het geen spannende thriller, maar eerder een korte samenvatting: 13-5 verlies.

De triplete gaf ons even hoop, want die duurde tenminste wat langer maar het resultaat bleef pijnlijk hetzelfde: 13-2 verlies.

De tweede ronde

Daarna gingen Gré en Bas samen de strijd aan. Ook hier zat het niet mee: opnieuw verlies, nu 13-4.

En alsof dat nog niet genoeg was, kregen Bert en Corrie het zwaar te verduren en gingen met 13-2 onderuit.

De stemming? Laten we zeggen, licht zorgelijk.

De derde ronde

De laatste triplete Gré, Corrie en Bert vocht dapper voor wat ze waard waren, maar werd uiteindelijk met 13-1 terug naar huis gestuurd.

Een 6-0 nederlaag hing dreigend boven het veld.

Maar toen kwam een sprankje hoop! Alle ogen waren gericht op Bas in zijn tête à tête partij. En gelukkig stelde hij niet teleur: met een overtuigende 13-0 overwinning redde hij de eer voor Vlaardingen.

Eindstand: 5-1 verlies.

Een broeierige dag, letterlijk en figuurlijk, die we maar snel in de categorie “*dat was ‘m niet*” schuiven. Op naar de volgende wedstrijd waar het eigenlijk alleen maar beter kan!

ZaMi 11 april 2026, Een enerverende start van de competitie

Zaterdag 11 april was het eindelijk zover: de eerste wedstrijd van de Zaterdagmiddag Competitie stond op het programma. Team 3 verscheen aan de start met een kleine wijziging in de opstelling. Omdat Maarten kampte met rugklachten, werd hij vervangen door de altijd betrouwbare invalster Gré Baas.

De reis naar Nederlek verliep niet helemaal vlekkeloos. Via de A20 reden we al snel een file in, waardoor het even spannend werd of we op tijd zouden arriveren. Gelukkig viel alles uiteindelijk op zijn plek en kwamen we precies op tijd aan om eerst nog rustig een kopje koffie of thee te drinken. Daarna kon het echte werk beginnen. Op het terrein bleek het druk; bijna alle banen waren bezet. Alleen de banen met wat grover grind waren nog vrij, en daar moesten we het mee doen.

Bert mocht het spits afbijten in de tête-à-tête. Het werd een gelijk opgaande en spannende partij, waarin beide spelers elkaar weinig toegaven. Uiteindelijk wist Bert in de slotfase het verschil te maken en trok hij met 13-10 aan het langste eind.

De triplete, gevormd door Corrie, Gré en Bas, had het een stuk lastiger. De tegenstanders speelden sterk en plaatsten hun boules bijzonder goed. Ondanks inzet en strijd lust konden we daar geen passend antwoord op vinden, wat resulteerde in een 5-13 nederlaag. De tussenstand kwam daarmee op 1-1, en alles is nog mogelijk.

In de doubletten werd duidelijk dat de teams goed aan elkaar gewaagd waren. Corrie en Bert speelden een spannende partij die helaas net verloren ging met 12-13. Gré en Bas wisten het tij te keren en wonnen hun partij overtuigend met 13-8. Daarmee stond het 2-2 en moest de laatste ronde de beslissing brengen.

Bas begon zijn tête-à-tête moeizaam en keek al snel tegen een 1-8 achterstand aan. Maar hij herpakte zich knap, vocht zich terug in de wedstrijd en wist deze alsnog overtuigend te winnen met 13-8, een knappe comeback.

Alles kwam nu neer op de beslissende triplete. Deze partij duurde lang en werd gespeeld onder dreigende omstandigheden: donkere wolken pakten zich samen boven het terrein en regen leek onvermijdelijk. Voor Corrie, Gré en Bert gold dat niet alleen letterlijk, maar ook figuurlijk. Naarmate de partij vorderde, liep de tegenstander steeds verder uit. Ondanks verzet moesten ze uiteindelijk buigen met 10-13.

De eindstand: 3-3. Een gelijkspel waar we, gezien het verloop van de middag, mee konden leven.

Na afloop werd er nog even nagepraat onder het genot van een drankje. Toen de eerste regendruppels vielen, sprintten we naar de auto voor de terugreis. Dit keer zonder file, en met een punt op zak.